

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 233/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Rybárom, Advokátka kancelária JUDr. Peter Rybár, s. r. o, Kuzmányho 29, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 16 CoE 218/2015 z 18. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. januára 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 16 CoE 218/2015 z 18. mája 2016.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 40 Er 1150/07 vo veci oprávneného z exekúcie obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnený z exekúcie“), proti sťažovateľke ako povinnej z exekúcie o vymoženie sumy 679,14 € s príslušenstvom okresný súd uznesením z 22. októbra 2014 exekučné konanie zastavil, pričom o trovách konania mal okresný súd rozhodnúť až po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením. O odvolaní oprávneného z exekúcie proti označenému uzneseniu okresného súdu, ku ktorému sa sťažovateľka písomne vyjadrila 9. februára 2015, rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 16 CoE 218/2015 z 18. mája 2016, a to tak, že rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdil, a súčasne rozhodol, že účastníkom odvolacieho konania nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania, čím krajský súd podľa sťažovateľky porušil ňou označené práva. Sťažovateľka namieta, že zastavenie exekučného konania zaviniť výhradne oprávnený z exekúcie, ktorý sa vymoženia exekvovanej sumy domáhal na základe neprávoplatného a nevykonateľného exekučného titulu, a teda sťažovateľka ako povinná z exekúcie nenesie žiadnu zodpovednosť za zastavenie exekučného konania, pričom v odvolacom konaní jej zjavne vznikli trovy (za vyjadrenie k odvolaniu, pozn.), ktoré si riadne a včas uplatnila a ktoré vynaložila na zjavne dôvodné a úspešné bránenie si svojho práva, preto rozhodnutie krajského súdu o nepriznaní jej ich náhrady vníma ako neústavné, pričom jediné pre ňu do úvahy prichádzajúce vysvetlenie takéhoto rozhodnutia je „... *fakt, že išlo zo strany Krajského súdu Košice o ľudské nedopatrenie*“.

3. Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného tiež uviedla:

„... je nevyhnutné uviesť z toho dôvodu, že spotrebiteľ s nízkym stupňom vzdelania a vo veľmi zlej životnej situácii nie je za daného stavu schopný využiť právnu pomoc advokátov, ktorí sú v lepšom prípade ochotní poskytnúť túto pomoc za zákonom priznané trovy právneho zastúpenia. V takejto situácii všeobecné súdy znova poskytujú ochranu silnejšiemu subjektu, a to úverovým spoločnostiam, a to tak, že úspešnému povinnému

nepriznajú náhradu trov konania. Je teda na mieste otázka, čo má brániť úverovým spoločnostiam v postupe v rozpore so zákonom a v rozpore s dobrými mravmi, keď ich prehraté konanie pred súdom prvého stupňa ako i pred odvolacím súdom nestojí takmer nič.

... Exekúcia vedená proti sťažovateľovi bola neoprávnená od samého začiatku, pretože exekučný súd nikdy nemal vydať poverenie na vykonanie exekúcie. Rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou občianskeho súdneho konania. Otázka náhrady trov konania dosahuje ústavnoprávnu dimenziu vtedy, ak by v procese interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení všeobecného záväzného právneho predpisu zo strany všeobecného súdu bol obsiahnutý prvok svojvôle alebo rozpor s princípom spravodlivosti (napr. v dôsledku prepriateho formalizmu).“

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], občan SR na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1), práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2) Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Krajského súdu Košice zo dňa 18.05.2016 vydaným, pod sp. zn.: 16 CoE/218/2015 - 97 porušené bolo.

2. Krajskému súdu Košice sa prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 16CoE/218/2015 priznať povinnému náhradu trov odvolacieho konania.

3. Krajský súd Košice je povinný uhradiť trovy konania vo výške 363,79 EUR s DPH na účet právneho zástupcu sťažovateľa, Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Kuzmányho 29, 040 01 Košice do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že predmet „sporu“, v súvislosti s ktorým sa sťažovateľka uchádza o ústavnú ochranu, sa týka zaplata trov odvolacieho konania v sume 34,07 €.

8. Ústavný súd s poukazom na výšku predmetnej sumy, v súvislosti s nepriznaním ktorej malo dôjsť k porušeniu označených práv, odkazuje na klasickú zásadu rímskeho práva „*minima non curat praetor*“, ktorej zmyslom je zabrániť tomu, aby pozornosť vrcholných štátnych orgánov bola odvedená od plnenia závažných úloh, k riešeniu ktorých sú predovšetkým určené. Odporovalo by zmyslu zákona a účelu ústavného súdnictva, ak by prieskum všetkých vecí, u ktorých je vylúčený riadny opravný prostriedok, bol presúvaný do konania pred ústavným súdom (napr. I. ÚS 429/2016).

9. Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je právny názor, že ak Občiansky súdny poriadok prostredníctvom § 238 ods. 5 (účinný do 30. júna 2016) a Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 422 (účinný od 1. júla 2016) vylučuje u bagateľných vecí

prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva (IV. ÚS 431/2012, IV. ÚS 94/2014, I. ÚS 134/2016, III. ÚS 25/2016, III. ÚS 746/2016, III. ÚS 890/2016). Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľom len v celkom výnimočných prípadoch, ak sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu, resp. intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011, IV. ÚS 717/2013).

10. Vzhľadom na to, že sťažovateľka sa sťažnosťou domáha ústavnej ochrany v konaní o sumu, ktorá je zjavne bagateľná, ústavný súd na základe dosiaľ uvedeného pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo veci sťažovateľky nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

11. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o priznaní sťažovateľke úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia jej práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tejto časti sťažnosti, ktorou sa sťažovateľka domáhala ich priznania, už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2017